

РЕШЕНИЕ

№ 487

гр. София, 09 октомври 2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, III НО, в публично заседание на седемнадесети септември през две хиляди двадесет и четвърта година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: БЛАГА ИВАНОВА
ЧЛЕНОВЕ: ДАНИЕЛА АТАНАСОВА
НЕВЕНА ГРОЗЕВА

при секретаря Илияна Петкова
и в присъствието на прокурора Калин Софийски
изслуша докладваното от
съдия ИВАНОВА касационно дело № 644 по описа за 2024 г.

Касационното производство е образувано по жалба на защитника на подсъдимия А. А. Х. Е. Ш. срещу решение на Софийски апелативен съд № 38 от 7.02.2024 г., по ВНОХД № 1205/23, с което е потвърдена присъда на Софийски градски съд № 120 от 6.10.2022, по НОХД № 1848/22.

С първоинстанционната присъда подсъдимият е признат за виновен, както следва:

1) в това, че на 12.07.2019 г. в [населено място], е предложил подкуп: парична сума 80 лв., на длъжностни лица полицейски органи: Д. В. С., И. П. А. и Б. Г. Д., служители на 7 РУ СДВР МВР, за да не извършат действие по служба (да не го задържат и отведат в поделението на МВР), с оглед на което и на основание чл. 304 а, ал. 1 и чл. 54 НК, е осъден на една година „лишаване от свобода“ и глоба от 1 000 лв.,

2) в това, че по същото време и на същото място, е причинил лека телесна повреда (болка и страдание без разстройство на здравето) на повече от едно лице: на длъжностните лица полицейски органи Б. Г. Д. и И. П. А., при изпълнение на службата им, с оглед на което и на основание чл. 131, ал. 2, пр. 4 вр. ал. 1, т. 4, пр. 3 вр. чл. 130, ал. 2 вр. ал. 1 и чл. 54 НК, е осъден на осем месеца „лишаване от свобода“,

3) в това, че по същото време и на също място, без надлежно разрешително, е държал високорисково наркотично вещество марихуана с нетно тегло 0,14 гр, със съдържание на активен компонент тетрахидроканабинол 14 %, на стойност 0,84 лв., като деянието представлява маловажен случай, с оглед на което и на основание чл. 354 а, ал. 5 вр. ал. 3, пр. 2, т. 1 пр. 1 и чл. 54 НК, е осъден на глоба от 500 лв.

На основание чл. 23 НК, му е определено едно най-тежко общо наказание: една година „лишаване от свобода“, при „общ“ режим, и глоба от 1 000 лв.

На основание чл. 68 НК, е приведено в изпълнение наказанието шест месеца „лишаване от свобода“, наложено по присъда на Софийски районен съд, по НОХД № 15948/18, което да бъде изтърпяно при „общ“ режим.

На основание чл. 307 а НК, съдът е отнел в полза на държавата предмета на престъплението по чл. 304 а НК (сумата 80 лв.), а на основание чл. 354 а, ал. 6 НК,

е отнел предмета на престъплението по чл. 354 а, ал. 5 НК (марихуана, с нетно тегло 0,14 гр).

С жалбата се релевират всички касационни основания. Излагат се следните съображения: Въззивният съд е преповторил съображенията на първата инстанция, без да направи собствен доказателствен анализ, с което е допуснал съществено процесуално нарушение. При формиране на изводите по релевантните факти са пренебрегнати показанията на св. Г. и св. Г., които са последователни още от фазата на досъдебното производство. Не е взето предвид, че подсъдимият е проявил естествен стремеж за самосъхранение и неволно е размахал ръце и крака, а съдът е приел, че с тези действия е оказал яростна съпротива срещу полицейско задържане. Неправилни са и изводите относно наличие на извършено престъпление по чл. 304 а НК. Превратно възприетите релевантни факти са довели и до неправилно приложение на материалния закон. Наложено наказание е явно несправедливо.

С жалбата се правят алтернативни искания: за оправдаване на подсъдимия или за намаляване на наложеното му наказание.

В съдебно заседание на ВКС защитата пледира за уважаване на жалбата.

Подсъдимият жалбоподател моли да бъде оправдан.

Представителят на ВП счита, че жалбата е неоснователна.

Върховният касационен съд, след като обсъди доводите на страните и в пределите на своята компетентност, намери следното:

Релевираното основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 НПК не е допуснато.

Неоснователно се сочи, че въззивният съд е преповторил доказателствените изводи на първата инстанция, без да извърши собствен анализ. Контролният съд е отбелязал, че споделя изводите на контролираната инстанция, които намира за правилни, което е процесуално допустимо, при условие, че потвърждава проверяваната присъда, както е в настоящия случай. САС е изпълнил задължението си да извърши и собствен анализ на доказателствената съвкупност, като е спазил изискванията на чл. 14 НПК и правилата на формалната логика. Следователно, правилността на формираното вътрешно съдийско убеждение по релевантните факти е гарантирана. Контролният съд е споделил верния извод на първата инстанция, че кредит на доверие заслужават показанията на полицейските служители: св. С., св. А. и св. Д., чиито твърдения се отличават с яснота, последователност и еднопосочност. Заявеното от тях кореспондира на съдържанието на протокола за оглед, протокола за доброволно предаване и на веществените доказателства, които съвкупно формират надеждна доказателствена основа за осъждане на подсъдимия. Съдът е обсъдил гласните доказателства, изводими от показанията на св. Г. и св. Г., и основателно е отказал да ги кредитира, съобразявайки, че същите представляват несполучлив опит да бъде „подкрепена“ версията на подсъдимия. В тази насока е взето предвид, че заявеното от цитираните свидетели е непоследователно от гледна точка на хронологията на описаните събития, и освен че се опровергава от показанията на свидетелите очевидци: С., А. и Д., не съответства изцяло и на фактическите обстоятелства, изводими от обясненията на подсъдимия. Обстоятелството, че св. Г. и св. Г. са се намирали в близост до мястото на полицейската проверка, е опровергано от показанията на свидетелите полицаи, че по време на проверката, на улицата не е имало граждани, наблюдаващи случващото се. Като е констатирал несъответствията в гласните доказателства, изводими от показанията на св. Г., св. Г., респективно, обясненията на подсъдимия, съдът е отбелязал, че не ги кредитира, който извод е верен и се споделя от настоящата инстанция. От друга страна, достоверността на заявеното от

пострадалите свидетели се потвърждава и от заключението на Съдебно-медицинските експертизи, че леките телесни увреждания са получени в резултат на целенасочени действия. Ето защо, правилно е становището на съда, че не се касае за неволно размахване на ръце и крака, при което са причинени леки телесни увреди на полицаите, а умишлено поведение, целящо да засегне телесния интегритет на полицейските служители, извършили задържането. Неоснователно се възразява срещу изводите на съда, имащи отношение към обвинението за подкуп, като се акцентира на заявеното от св. Г. и св. Г., че при поваляне на подсъдимия на земята, от неговите джобове са изпаднали вещи, сред които е имало и банкноти. Това е така, защото от показанията на свидетелите, осъществили задържането, е установено, че личните вещи на задържания са останали у него (не са падали на земята), което се потвърждава и от протокола за доброволно предаване, датиращ от инкриминираната дата, с който подсъдимият сам е предоставил процесните банкноти.

С оглед на изложеното, ВКС намери, че при анализа на доказателствата не е допуснато процесуално нарушение, откъдето следва, че не се поражда процесуална необходимост от отмяна на въззивния акт и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на Софийски апелативен съд.

Не е допуснато и нарушение по чл. 348, ал. 1, т. 1 НПК.

Не може да бъде споделена тезата, че релевантните факти са превратно установени и това е довело до неправилно приложение на материалния закон. Това е така, защото съдът е извършил процесуално издържан анализ на доказателствената съвкупност, при който фактите, имащи значение за правната квалификация, са установени правилно.

При правилно установените факти, сочещи на съвкупност от три престъпления: по чл. 304 а, пр. 1, алт. 3 вр. ал. 1 НК, по чл. 131, ал. 2, пр. 4 вр. ал. 1, т. 4, пр. 3 вр. чл. 130, ал. 2 НК и по чл. 354 а, ал. 5 вр. ал. 3, пр. 2, т. 1, пр. 1 НК, каквато правна квалификация е възприета по делото, материалният закон е приложен правилно. Не може да бъде уважено искането на подсъдимия за оправдаването му от настоящата инстанция, тъй като това би било възможно само в хипотезата на чл. 354, ал. 1, т. 2 вр. чл. 24, ал. 1, т. 1 НПК, която, в случая, не е налице.

Не е допусната и явна несправедливост на наложеното наказание.

Съдът е отчетел съвкупността от смекчаващи и отегчаващи обстоятелства и е определил наказанието при условията на чл. 54 НК при превес на смекчаващите обстоятелства. Съобразил е степента на обществена опасност на всяко от инкриминираните деяния, която е оценена като невисока, наред с данните за съдебното минало на подсъдимия, което е обременено. Обстоятелството, че настоящите престъпни прояви са извършени в изпитателния срок на предходно осъждане, е отчетено от съда, като е приложен чл. 68 НК. Липсват основания за налагане на наказание при условията на чл. 55 НК, какъвто правилен извод са извели и инстанциите по същество.

С оглед на изложеното, ВКС намери, че наложените наказания при условията на чл. 54 НК, респективно, определянето на общо наказание, на основание чл. 23 НК, са съобразени със спецификата на конкретния случай и биха могли да изпълнят целите по чл. 36 НК, тоест, отговарят на критерия за справедливост по смисъла на чл. 348, ал. 5 НПК. При това положение, неоснователно се иска да бъде проявено по-голямо снизхождение към подсъдимия и спрямо него да бъде приложена наказателна репресия в по-нисък обем, а искането в тази насока не може да бъде удовлетворено.

По тези съображения, ВКС намери, че жалбата е неоснователна и следва да бъде оставена без уважение.

Водим от горното и на основание чл. 354, ал. 1, т. 1 НПК, ВКС, III НО,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ в СИЛА решение на Софийски апелативен съд № 38 от 07.02.2024 г. по ВНОХД № 1205/23.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: